

DUSTY

Záchranář v nouzi

Jan Andersen

C P R E S S

Dusty

Záchranář v nouzi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Andersen

Dusty: Záchranář v nouzi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Záchranář v nouzi

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila
zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí!

Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se
prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte.
V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Original title: Dusty – Retter in der Not by Jan Andersen
© 2024 by cbj Verlag, a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH,
München, Germany.
Translation © Sarah Dobiášová, 2025
© Vera Zinkova / Shutterstock.com
© fox18002 / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-264-5539-4
ISBN e-knihy 978-80-264-5742-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5743-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5741-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*D*nešní den se zatím docela vydařil. Teď čeká na Pavla nahore na kraji lesa. Tam, co je ta vyhlídka s lavičkou. Kdysi tu měl menší nepříjemnost s jedním klukem a holkou. Nejdřív mu nabídl kousek croissantu a pak mu zčistajasna nůžkami ustříhli chomáč chlupů na zádech. To bylo od nich pěkně ošklivé.

Od té doby se s nimi už ale několikrát potkal a teď spolu vycházejí docela dobře. I když jim pořád ještě tak úplně nedůvěřuje.

Pavel jim také moc nevěří. To se pozná. Pokaždé, když se k nim ten kluk s holkou blíží, mu zašeptá do ucha: „To jsou zase oni, Dusty. Předstírej, že je rádi vidíme.“

A jim řekne většinou něco jako: „Čau, lidi, jak se vede? Bohužel nemám čas se s vámi moc vybavovat. Máme s Dustym totiž něco důležitého na práci. Uvidíme se později! Tak netropte žádné hlouposti!“

Něco takového by Pavel nikomu jinému neřekl. Především mu ale není jasné, jak by mohli ti dva drobit hlouposti. Oni mu ale většinou jen odpoví něco jako: „Žádný problém, starouši. Bud' v klidu.“

I tak je ale radši, když ty dva nepotkají. Vlastně nikoho. Ležet tady nahoře v trávě u lavičky a čekat na Pavla je totiž strašně fajn. Čas od času sem přihopká zajiček, a jakmile ho spatří, okamžitě vezme nohy na ramena. A špačci se tu hádají o drobky, které leží na zemi pod lavičkou. Špačci jsou drzouni. Jeden se mu nedávno postavil přímo před čumák, takže si mohl prohlédnout jeho zobáček a malá černá očka úplně zblízka. Špačci mu obvykle nevadí. Na rozdíl od kocoura jejich sousedky, který vyhrbí hřbet pokaždé, když ho spatří. Nafoukaný hlupák!

Nastraží uši. Pokud se neplete, právě ve škole zvoní. Pavel už tu bude každou chvíli. Jeho tatínek se vždycky diví, jak může vědět, kolik je hodin. Zrovna jako před chvílí, když zaškrábal na dveře, aby ho pustil ven. Tatínek se podíval na hodiny a prohlásil: „Tohle teda nechápu. Ale máš pravdu, je čas vyrazit.“

Tatínek to říká každý den. A myslí tím, že nechápe, jak může pes poznat, že je čas vyrazit, aby byl včas na smluveném místě. Ale on to prostě pozná. Nic na tom není.

Zavětrí. Závan větru k němu přinesl pach, který zprvu nepoznal. Pavel očividně nepřichází sám. Už ví: doprovází ho Leon!

Leon je vlastně docela fajn, jenže s ním není skoro žádná zábava. Pořád jen mluví. A házet talíř také moc neumí. Většinou, když se o to pokusí, letí talíř za nějaký plot nebo zeď. Nebo se zamotá do ostnatých šlahounů ostružiníku.

Zase mu ale dá vždycky kousek toho malého preclíku, který má pořád u sebe. Preclíky jsou super, protože jsou moc dobré a křupavé.

Už slyší jejich hlasy. Leon zase mluví jako o závod. Tohle říká Pavel vždycky, když mu Leon tím svým nekonečným mluvením začne lézt na nervy. Ale on už ví, jak na to, aby mluvit přestal. Zná jeden takový malý trik. A ten živý plot vedle lavičky se k němu báječně hodí!

Přeběhne rychle přes cestu a schová se v křoví. Tak, aby ho nikdo neviděl. A čeká.

Aha, tady jsou! Slyší, jak Pavel volá: „Dusty? Kde jsi? Slyšíš? Dusty!“

„Třeba se mu dnes nechtělo,“ míní Leon. „To je možné, nebo ne?“

„Ne,“ odpoví Pavel a volá znovu: „Dusty! Přestaň s tím nesmyslem! Okamžitě pojd' sem...“

V té chvíli se prudce odrazí a jediným skokem se přenese přes živý plot. A uprostřed skoku se ještě dá do štěkání!

Leon zaječí strachem a chce se dát na útěk. Ale zakopne a spadne na zadek. „Co... co... co to je?“ kocká a zírání na něj, jako kdyby ještě nikdy neviděl psa letícího vzduchem.

„Chacha, opravdu vtipné, Dusty,“ prohlásí Pavel.

Ale Dusty moc dobře ví, že se i on polekal. Jeho hlas je totiž jaksí nepřírodně vysoký. Lidem se to stává vždycky, když se rozčílí. Nebo polekají.

Ještě několikrát zaštěká a zavrtí k tomu ocasem. Až se k němu Pavel konečně sehne a pohladí ho.

„Člověče,“ vyhrkne Leon, „málem jsem se strachy počůral! Ale dobře, Dusty, tenhle trik se ti povedl. Budu si to pamatovat.“

Leon se konečně vyškrábe na nohy a Dusty se k němu rychle otočí a strčí do něj čumákem.

„Hele,“ podívá se na něj Leon, „copak chceš? Mám si zase sednout na zadek, nebo co?“

„Právě jsi řekl, že se ten trik Dustymu povedl,“ vysvětlí mu Pavel. „Chce odměnu.“

„Ale... já nic...“

PRECLÍK! zaštěká.

*„Chce preclík,“ přeloží mu Pavel Dustyho štěkáni.
„Pytlík s preclíky máš v levé kapse bundy, proto ti tam
Dusty strká čumák. Tak mu teď jeden pěkně dej!“*

DVA!

*„Vlastně dva, jeden Dustymu a jeden mně,“ upřesní
Pavel a zašklebí se.*

1. kapitola

„Předpokládám, že víte, že tyhle preclíky nejsou pro psy vůbec zdravé,“ ujistil se Leon.

„Právě proto dáš jeden taky mně,“ odpověděl mu Pavel a znovu se zašklebil. „Kromě toho nejsou tyhle preclíky zdravé ani pro lidi. Je v nich moc cukru, soli, a tak podobně. Vlastně nám můžeš s Dustym poděkovat, že ti je pomáháme sníst.“

„Cooo?“ vykulil Leon oči a zaťukal si prstem na čelo.

Když však k němu Pavel natáhl ruku, pytlík s preclíky z kapsy vytáhl a nabídl jeden Pavlovi a druhý Dustymu. Třetí si vzal sám.

„To je dobrota,“ prohlásil Pavel a zamlaskal. „Člověk má hned chuť na další.“

Souhlasím, zaštěkal Dusty.

„Ani nápad,“ ohradil se Leon. „Na to zapomeňte.“

Pavel s Leonem si ještě chvíli povídali o všem možném, zatímco Dusty očichával sloup pouliční lampy.

Pak se s nimi Leon rozloučil. „Když se ti bude chtít, můžeš mi o prázdninách občas zavolat,“ dodal na rozloučenou. „My se nikam nechystáme.“

„My taky ne,“ řekl Pavel. „Budeme pryč až později, poslední týden prázdnin.“

„Mám pár nových komiksů.“

„Prima, zavolám ti a zastavím se.“ Pavel Leonovi ještě jednou zamával a pak se sklonil k Dustymu. „Hele, už ses načuchal dost. Pojď, jdeme domů.“

Počkej ještě, zaštekal Dusty a zvedl nohu, aby se na sloup vyčůral. Hotovo, můžeme vyrazit.

Ted' ho zadržel zase Pavel: „Ne, počkej! Vidíš ten lístek, co tu visí? Je tu i fotka!” Přistoupil ke sloupu blíž. „Človče, ta holka na fotce vypadá jako Nuria! A je to ona, podívej, tady to je napsáno: Hledá se Nuria, pět let.“

Žádnou holku Nurii neznám. Ale byl tu Rambo, víš, ten štrapatý pes, co mě jednou kousl do ucha! A taky tu byl ten uslintaný Caruso, který chce každého hned olíznout a...

„Nuria!“ zopakoval Pavel a znělo to trochu znepokojeně. „Samozřejmě že ji znáš. Je to Šarlotina spolužačka.“

Co? Ta holka s malinovými bonbóny? Ta je moc fajn! Když se člověk do nich zakousne, pěkně nahlas to zaprská! Myslím do těch bonbónů. Ona je tady? Půjdeme za ní?

„Tak mě přece poslouchej, starouši! Hledá se, to znamená, že tu není. Je pryč. Zmizela! Počkej, je tu napsáno ještě něco, přečtu ti to: Nuria se 29. června zúčastnila narozeninové oslavy na hřišti u lesního koupaliště. Naposled byla spatřena kolem 18. hodiny. Měla na sobě tmavě modré rifle, modré tenisky a červenou mikinu s kapucí a s nápisem *Nothing is better*. Případné informace hlase na jakékoliv policejní stanici v okolí.“

Myslíš, že vypsali i odměnu? Třeba sáček malinových bonbónů nebo něco podobného?

„Určitě ano. Ale o to teď nejde, kamaráde, rozumíš? Musíme Nurii najít, protože... protože zmizela, a protože to je Šarlotina kamarádka. To je případ pro nás! Dávej pozor. Dnes je 30. června. To znamená, že zmizela včera. A vsadil bych se, že je ještě pořád někde tady v lese. Budeme hledat tak dlouho, dokud ji nenajdeme. Začneme na hřišti u lesního koupaliště, kde ji viděli naposledy. Jdeme na to, starouši. Plácne si?“

Pláclí si a pak se rozhodli, že ještě zaběhnou domů a poví o tom Pavlovým rodičům.

„Aby třeba taky nedali vyvěsit plakáty, že jsme se ztratili,“ prohlásil Pavel. „Možná že budeme Nurií hledat až do večera. Dokud se nesetmí.“

Já se tmy nebojím, zaštěkal Dusty.

„Já taky ne, ale radši si vezmeme baterku, ano?“

Když se přiblížili ke staré vile s věžičkami na kraji města, kde bydleli, už od branky bylo slyšet Šarlotino vzlykání. Okno jejího pokoje bylo otevřené a Pavlova sestra brečela, jako kdyby už neměla nikdy přestat.

Šarlota byla už několik dní nemocná a musela ležet v posteli, a tak se Pavel polekal, že má zase horečku. A že jí nebolí jen hlava a v krku, ale také uši a všechno ostatní. Ruce a nohy a prsty na rukou a na nohou.

Rozběhl se po schodech před Dustym, ale ten ho na chodbě předběhl a rozrazil dveře do Šarlotina pokoje, aniž se zastavil. Věděl totiž moc dobře, jak si je otevřít předními tlapkami. Naučil ho to Pavel. Podařilo se mu to i tentokrát. Dveře se rozletěly a on i Pavel vpadli do Šarlotina pokoje. Dusty vyskočil rovnou k Šarlotce na postel, zatímco Pavel si vysloužil rozzlobený pohled od maminky, která Šarlotku držela v náručí a hladila ji po vlasech.

„Nešlo by to ještě trochu hlasitěji?“ potřásla káravě hlavou. „Zapomněl jsi, že je tvoje sestra nemocná?“

„Ne, ale... My jsme jen mysleli... Slyšeli jsme, jak brečí a... Co se vlastně děje? Proč brečíš, Šarloto?“

To bych taky rád věděl, zaštekal Dusty. Dělán si starosti, když jsi nemocná a brečíš.

„Nuria se ztratila!“ vzlykala Šarlota. „A je to moje vina! Už nikdy ji neuvídím, protože se jí stalo něco strašného.“

„Prosím tě, Šarloto, přestaň říkat takové nesmysly,“ přerušila ji maminka. „Teď jsme o tom mluvily. S tím, že tvoje kamarádka zmizela, nemáš nic společného.“

„Nestalo by se to, kdybych nebyla nemocná. Dávala bych na ni pozor.“

Pavlovi začalo docházet, o co tu jde. Šarlota už to ví. A dělá si výčitky! Což je samozřejmě úplně nesmysl...

„Volali Nuriiny rodiče,“ vysvětlila mu maminka. „Chtěli se zeptat, jestli nemá Šarlota tušení, kde by Nuria mohla být. Ona totiž...“

„Zmizela,“ doplnil ji Pavel. „My už to víme. Viděli jsme s Dustym leták s Nuriinou fotkou. Měla včera na hřišti v lese narozeninovou oslavu a...“

„A já tam nebyla,“ rozvzlykala se Šarlota znovu. „A proto je teď Nuria pryč.“

Dusty se k ní připlazil a olízl jí ruce. A paže. A krk. Až se Šarlota začala mezi vzlyky chichotat: „Přestaň, Dusty, to lechtá!“

„Ale co se stalo?“ zeptal se Pavel. „Řekla Nuriina maminka ještě něco?“

„Hráli na schovávanou. A Nuria dvakrát vyhrála, protože ji nikdo nedokázal najít. Ale pak nějaký kluk řekl, že potřetí se jí to už nepodaří, a tak to chtěla zkusit ještě jednou, aby mu dokázala, že se mýlí.“

„To byl určitě Pavlos,“ zavzlykala Šarlota, „ten ví vždycky všechno nejlíp a pořád říká hlouposti. Vsadím se, že to byl on! Proto se s ním nekamarádím a až budu mít narozeniny, na žádnou oslavu ho nepozvu.“

„A co říká policie?“ zeptal se Pavel potichu.

Maminka pokrčila rameny: „Stále ji hledají. Nejen v lese, ale také na druhé straně, tam, kde začíná bažina.“ Pohodila hlavou směrem ke dveřím a zvedla se. „Půjdu uvařit čaj, Šarloto. Musíš hodně pít, aby ti zase nestoupla horečka.“

Kývla ještě jednou nenápadně na Pavla, ale ten už dávno pochopil, co po něm chce. Počkal ještě chvíli a pak prohlásil: „Pomůžu mamce s tím čajem, ano? Hned jsem zpátky.“

„Proč?“ otázala se Šarlota. „Jak jí chceš pomoci? Budeš přemlouvát vodu, aby se vařila rychleji?“

Mít mladší sestru není občas vůbec lehké, pomyslel si Pavel. Hlavně když je docela chytrá a hned jí dojde,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dusty: Záchranář v nouzi.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.